

[Tange.]

mig at være af særlig Vigtighed — og det lægges der ogsaa Vægt paa i alle Skilddringer, baade dem, der er fremkommet i Bladene, og ogsaa den, der er fremkommet nu fra den ærede Forespørger —, at der af Officerer og Mandskab i disse Skibe er gjort alt, hvad der overhovedet kunde gøres, for at lindre Kaarene for Passagererne og for i det hele taget at klare Situationen. Det, synes jeg, er det vigtigste, og det har vi Grund til at være stolte af; ikke en eneste har vovet at fremkomme med Kritik imod Mandskab eller Officerer i den Henseende. At det saa har været en streng Tur, ja, det er en Sag for sig.

Men der er en anden Side af Sagen, som jeg mener, man i denne Forbindelse, og navnlig naar man rejser en saadan Debat her i Folketinget, maa lægge mere Vægt paa, og det er, om man med nogen som helst Ret kan sige, at Statsbanerne har staaet ganske uforberedt til at modtage en Isvinter som den, der i Aar er indtruffet, navnlig set paa Baggrund af de Erfaringer, som er gjort i tidligere Isvintre. Dette Spørgsmaal forekommer mig at have betydelig mere Interesse i Øjeblikket, for det bliver paa Baggrund af det, at man saa maa tage Stilling til, hvad der skal ske i Fremtiden.

Jeg skønner da ikke, at man med nogen virkelig Begrundelse kan sige, at Statsbanerne stod ganske uforberedt overfor en saadan Isvinter. Jeg har vel hørt mangfoldige kritisere Statsbanerne, og jeg har set Bladene skælde ud over, at man stod uforberedt; men ser man paa, hvorledes Forholdet virkelig stiller sig, saa synes jeg, man maa sige, at denne Kritik er ganske overdreven.

Skal man i denne Forbindelse tale om Forberedelser paa Grundlag af de Erfaringer, man sidder inde med fra tidligere Tid, forekommer det mig, at man maa nøjes med at gaa tilbage til Isvinteren 1922. En Sammenligning med Isvintre i 80erne og 90erne har ikke megen Interesse, fordi Forholdene siden da er meget væsentligt forandret. Man maa her holde sig til en Sammenligning med Isvinteren 1922.

Jeg sammenligner da med Isvinteren 1922 og siger: Var paa Grundlag af de Erfaringer, man havde fra 1922, Materiellet af en saadan Beskaffenhed nu, at man maatte sige, at hvis vi fik en Isvinter igen, vilde det bryde fuldstændig sammen? Og dér skønner jeg ikke rettere end, at man, naar man vil se ganske uhildet paa det, maa sige,

at efter de Erfaringer, der var gjort i 1922, maatte Statsbaneledelsen gaa ud fra, at vi var i Stand til at imødegaa en lignende Isvinter.

Der er jo mange af dette Tings ærede Medlemmer, der oplevede Isvinteren 1922, ogsaa saaledes, at vi adskillige Gange rejste Turen over Store Bælt, og saa vidt det staar for mig i min Erindring nu, var der egentlig kun to Dage i 1922, hvor man kunde sige, at Trafikken næsten brød sammen. Der var en Dag, hvor man overhovedet ikke kunde komme over, og næste Dag var der en Isbryder, der gik ud fra Korsør og gik fast ved Sprogø — jeg var selv blandt de Passagerer, der maatte spadserere over Isen fra Sprogø ind til Knudshoved —, men saa vidt jeg husker, var det kun paa disse to Dage, at Trafikken brød sammen, den øvrige Tid var man i Stand til at opretholde den ved Hjælp af det Isbrydermateriel, man havde den Gang.

Og hvad var det for Isbrydermateriel? Ja, det var det samme som det, man har nu, de to store Færger „Odin“ og „Christian IX“. Dertil er siden kommet, som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, den store, nye Færge „Korsør“, som er bygget netop med dette for Øje.

Nu kunde det ikke falde mig ind at gøre mig til sagkyndig med Hensyn til, om denne store Færge opfylder netop dette Formaal, men jeg vil dog gerne sige i denne Forbindelse, at jeg var blandt de Passagerer, der, saa vidt jeg husker den 9. Februar, altsaa ganske vist i Begyndelsen af Issituationen, men dog saa sent, at der laa jævn Is over Store Bælt, gik ud med „Korsør“ fra Korsør til Nyborg, og jeg kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at blandt Passagererne var der almindelig Begejstring over den Maade, den nye Færge klarede Isen paa. Man kan sige, at det ikke var sagkyndige Folk, men man var i hvert Fald fra alle Sider enig om, at naar den Færge kunde gaa over paa to Timer og praktisk talt hele Vejen gennem fast Is, der sine Steder var ret tyk, vilde Tilstanden vanskelig kunde blive saadan, at denne Færge ikke kunde klare den.

At det saa alligevel er gaaet saaledes, at ikke en Gang den kan klare Forholdene og Isbryderne heller ikke, ja, det kan man godt beklage, og det kan man tale om, men det nytter jo ikke noget; Forholdene er, som den højtærede Minister siger, saa eksempelvis vanskelige i Aar, at man praktisk aldrig har staaet overfor noget lignende.

Nu taler man jo nok om at skaffe Isbrydere, man taler om, om der kunde være